

Entrevista a Meryl Streep

Tenir quaranta anys a Hollywood

Meryl Streep torna a estar a les sales amb la pel·lícula *La muerte os sienta tan bien*. En aquesta entrevista la veterana actriu explica tots els secrets de tenir més de quaranta anys i ser una *star* de Hollywood.

Sra. Streep, envellir és una experiència traumàtica per a vostè?

—No, perquè en realitat, en tota la meua vida mai no m'he sentit com si tinguera deu o setze anys. Més aviat he tingut quaranta anys sempre, no he estat mai una ingènua. Almenys així em sentia, així em percebia a mi mateixa. Tot i que la realitat era, probablement, altra. Quan vaig fer els quaranta, quan per fi la sensació de tenir quaranta anys va esdevenir realitat, vaig sentir per primer cop que la meua pell "m'anava bé".

—¿No mira mai l'espill de la seua cambra de bany i observa amb tristesa les arrugues que l'edat ha dibuixat al seu rostre?

—Per descomptat que ho faig. En el meu negoci, el meu valor de mercat està directament relacionat amb el meu aspecte jove o agradable. I aquesta és una de les raons per les quals em va fascinar el guionista de la meua darrera pel·lícula...

—...una madura estrella de Broadway, Madeline Ashton, ha d'adonar-se que ni el maquillatge ni la cirurgia estètica poden evitar que es marcesca la seua bellesa —una poció secreta assegura la vida eterna, però no una pell suau. ¿Entén vostè les dones com Madeline Ashton?

—És clar que sí, tot i que no estic tan completament boja o obsessionada com Madeline Ashton. Aquesta pel·lícula és també la meua venjança de tota la indústria de la bellesa, perquè ells fan somniar amb aquestes idees de ficció de com ha de ser la bellesa perfecta, i són els responsables dels estats depressius als que arriben moltes xiques joves en no poder aconseguir la suposada perfecció. ¿Per què tant dones, fins i tot les que no poden pagar-s'ho, tracten de realçar la seua aparença mitjançant algun tipus de cirurgia? Perquè estan convençudes que el seu amor propi i l'acceptació per part de la societat estan inextricablement lligats al seu

aspecte físic —i això no es limita només a Hollywood.

—Després que es va veure a La dona del tinent francès, sembla que vostè va comentar: "No podria ajudar desitjant ser més bella".

—No hi ha substitutiu per un tipus de bellesa que té una dona en una edat determinada. Això no es pot copiar. Una dona bella no ha de dir res a la pantalla. La seua mirada crida l'atenció. Aquest tipus d'irradiació, la bellesa natural d'una Ingrid Bergman, per exemple. M'hauria agradat aquell paper. Això és el que volia dir.

—¿De quina de les seues companyes diria: "no sols és bonica, sinó que també és intel·ligent"?

—No puc donar-li noms, potser Sofia Loren. ¿Què n'opina?

—¿Per què no Meryl Streep?

—Vostè vol afalagar-me. Sóc bastant crítica amb mi mateixa —però vull afegir que no estic en absolut descontenta amb el meu aspecte físic. M'agrada prou.

—En els anys previs al seu 40 aniversari vostè estava convençuda: Una actriu de més de 40 anys ja no serà contractada a Hollywood per fer un paper de dona enamorada sensible i intel·ligent. ¿Sent ara, dos anys després del seu 40 aniversari, que s'han confirmat les seues perspectives?

—No sovintegen les escenes d'amor amb dones de més de 40 anys, encara és poc usual. No va bé amb la imatge que vol la societat. És perfecte que Sean Connery tinga 60 anys i estime Michelle Pfeiffer, 28 anys més jove, a *La casa Russa*. Si fos al contrari, òbviament es consideraria estrofolari, estrany.

—¿Les dones mantenen els seus papers tradicionals —mares, prostitutes, víctimes de rapte, neuròtiques—?

—Pitjor: veig molts guions últimament amb dones com a monstres o com a vampireses. Després de tot, ¿qui s'interessa per veure una pel·lícula d'una mare feliç?

—Són els pits i la luxúria sexual la darrera tendència a Hollywood, tal i com vam veure a pel·lícules com *Body Heat* o *Atracción Fatal*?

—La nuesa tempta l'home, sempre té èxit. Es pot veure a les pel·lícules, quan el director vol despertar l'espectador diu: "ara necessitem un cos nu". Hollywood és un mercat. Ofereix allò que la gent vol veure i comprar. La major part de les pel·lícules estan dirigides al mercat masculí, entre 18 i 25 anys, que és el grup on la nuesa s'estima més. Poques voltes es veu un home nu.

—En realitat, ¿a qui li agrada veure aquestes coses?

—Això ho hauria de dir vostè. Però no totsensem el mateix. També existeix una mena de puritanisme "mai un home nu", mai l'home com a ésser humà càlid i tendre. En comptes d'això se'ns posa al davant tot de nuesa i una violència sexual creixent.

—¿Acceptaria un paper en el qual haguera d'aparèixer nua?

—Mai.

—¿Per què no?

—Perquè he tingut quatre fills.

—¿No per timidesa?

—¿Qui li ha contat aquest conte de fades? No, no em resulta incòmode actuar nua. És molt pitjor treballar amb aparells tecnològics i efectes especials. Això no em deixa concentrar-me.

—¿Per exemple?

—Mire Madeline Ashton: l'escena en què el meu cap va ser girat cap enrere s'ha confeccionat amb l'ajuda d'un ordinador. Jo estava asseguda en una cadira amb corretges, i havia de manejar el cap tot el temps per veure les línies que apareixien al monitor del vídeo. El dibuix de l'ordinador, el meu cap, va ser afegit aleshores a un cos, i els van haver de fer coincidir. És un treball avorrit. Les escenes d'amor, la nuesa, tot això no és tan tediós ni tan cansat...

—...però és possible que pugui ofendre algú. ¿Prohibeix les seues filles veure televisió?

—Les deixo veure *Els Simpson*, una sèrie televisiva de dibuixos animats molt bona, que tracta d'una família amb un fill molt entremaliat.

—¿Això és tot?

—Res més entre setmana. Tenen treballs de l'escola per a fer.

—Això no és gaire habitual en una família americana, ¿no?

—No deixa de ser interessant. Moltes de les persones que conec en el negoci, la gent que fa pel·lícules, reaccionen exactament com jo: No hi ha televisió per als nens entre setmana.

—Potser reaccionen com vostè perquè saben quins efectes podrien produir les pel·lícules en la ment dels xiquets que són bombardejats contínuament amb morts, homicidis, tortures, raptos.

—Per descomptat que això té un efecte, per descomptat, i qui diga que no és boig. Si les pel·lícules no produïren efectes, aleshores la publicitat, els anuncis, tampoc tindrien valor. Però els anuncis funcionen i per això no dubte ni un segon que aquest tipus de violència, sobretot la violència sexual, em preocupa. No vull que les meues filles es facen grans pensant que aquesta és la classe de tendresa que han d'esperar quan siguen majors.

—¿I com lluita contra això?

—Tracte d'evitar que les meues filles veguen aquestes coses. És una guerra constant amb elles, una batalla permanent perquè sempre em demanen: "¿volem veure això!". És la temptació de la fruita prohibida. Així és que, probablement, m'estic enganyant i estaran obsessionades amb les coses que no poden veure...

—...potser no van al col·legi i veuen en secret pel·lícules pornogràfiques.

—Bé, això, no està malament, però no als sis o set anys. Vull dir, vaig baixar un diumenge pel matí a la seua habitació —els diumenges poden veure dibuixos—, i ¿quina pel·lícula estaven mirant? *El Silenci dels anyells*.

—...el drama d'un psicòpata intel·lectual per a qui la carn humana era una menja.

—Sí. Un diumenge al matí a les 10. Imagine-ho. En un programa infantil. Les cadenes televisives no van amb compte amb les conseqüències. ¿Què puc fer? Com que no puc estar tot el temps de vigilant davant el televisor amb una pistola, vaig cancel·lar la meua subscripció a la xarxa.

—¿A voltes se sent vostè culpable, al-

menys responsable en part, d'alguns productes de Hollywood?

—Sé que ho sóc, sóc conscient de les meues responsabilitats i de quins papers estic disposada a acceptar. A alguns productors no els preocupa en absolut el que venen. Només la inversió. Accepten les culpes a casa i no deixen als seus fills veure televisió. I llavors al dia següent tornen al treball i fan més d'aquestes pel·lícules. Algú em va dir que li havien ofert 40 milions de dòlars a Harrison Ford per fer una pel·lícula amb moltes morts, i que ell hi va refusar. La seua pregunta va ser: "¿Quin valor té aquest dret ara, en la situació actual d'Amèrica?". Si això és cert, només puc dir que n'estic orgullosa.

—¿Li preocupa la decadència social d'Amèrica?

—Sí. Almenys les grans ciutats estan fora de control. El país està fora de control en molts aspectes. Els diners no estan destinats a programes socials. Les ciutats han deixat de tenir compte d'elles mateixes durant els cinc anys que ha durat el govern de Reagan, Washington les ha ajudat molt poc. A Chicago, els nens d'algunes escoles s'han de dur el paper higiènic perquè no hi ha diners. Reagan ha estat desastrós per a tots nosaltres. Pertot arreu es nota la desesperació i la manca d'optimisme.

—¿Per què no actua vostè en la política com fa el seu col·lega Arnold Schwarzenegger, que fa costat a George Bush?

—No és per a mi això de convertir-me en senador Streep, no és assumpte meu, no tinc aquesta mena d'aspiracions. Però he fet la meua part. He eixit i he tractat de convèncer públicament, sobretot la gent jove, que s'ha de votar, he intentat fer-los adonar-se que el seu vot és important i que han d'implicar-se i ser actius.

—En molts aspectes, la seua pel·lícula *Silkwood*, en què fa el paper d'una dona que critica la indústria nuclear i és misteriosament assassinada, ha estat una declaració política, ¿no és així?

—No es fàcil trobar un guió tan fascinant. Sí, tinc por, tinc por a l'energia nuclear. He parlat amb molts científics eminents, i a tots se'ls posa contra la paret en preguntar-los com ens defensaríem d'una fuga nuclear. No saben contestar si els preguntes: ¿què passaria si es perdera el control de la tecnologia? No podem cometre errors. És un pensament molt perturbador.

—Pel que sembla ha renunciat a la lluita contra els pesticides, ¿per què?

—Sí, és ben cert. Almenys ja no ho faig

"Les escenes d'amor amb dones de més de 40 anys

públicament. No em trobe còmoda als debats públics, no formen part de la meua maquinària corporal. No m'agrada alçar la veu si no és una situació extrema. Em llevava temps d'estar amb la meua família, la gent trucava tota la nit, compareixences a Washington. La gent irrompia en ma casa, rebia muntanyes de cartes poc amistoses de grangers que es queixaven que els malmetés el seu negoci. Francament, em van ferir molt certes coses d'aquella batalla. No sóc forta, no puc amb els insults.

—Alguns dels directors que han treballat amb vostè s'han format una opinió ben diferent: "No et deixes enganyar per aquesta dolça aparença de la dama", avisen: "La dama és dura per dins".

—Sí, això és típic d'ells. Volen ser dominants, i jo no els deixo decidir-ho tot. Tinc les meues idees i opinions, i això et dóna ràpidament la imatge de dura, que en el meu cas simplement no és real.

—En realitat vostè és dolça, fràgil i sensible.

—He de ser fràgil. Per això demane tant dels directors, perquè he d'obrir el meu cor quan estic davant la càmera. He de confiar-li a ell o a ella el secret més íntim, els meus punts vulnerables, així doncs, vull que siguem particularment bons, no vull algú que simplement fa un treball.

nu sovintegen perquè no va bé amb la imatge que vol la societat.”

ARXIU

—Si continua l'evolució actual, fa tres anys vostè va predir que només el 13% dels papers serien per a les actrius, i “en vint anys estarem totalment fora del negoci cinematogràfic”.

—En aquells moments hi havia 17 pel·lícules d'estrena i hi havia un o dos papers principals per a dones. Això ha canviat. El nostre negoci sempre és fluctuant, com una mena de negoci “líquid”. Per això és de jugadors. De sobte, *Passejant Miss Daisy* va guanyar tots aquells Oscar, milions de persones volien veure *Thelma i Louise*, i de sobte era fàcil aconseguir diners, fins i tot per a una pel·lícula de dones i beisbol. Gràcies a Deu hi ha bones notícies per a les dones. Si no fóra així tots hauríem d'haver buidat les butxaques.

—¿Diria que és vostè pessimista?

—No, ¿com pot ser pessimista algú amb quatre fills? No hauria tingut quatre fills si fóra pessimista respecte al futur. No crec que l'ésser humà siga bàsicament dolent. Sóc molt americana en aquest sentit. Crec que tenim una gran fortalesa de cor, com se sol dir, i tractem d'adaptar el cor al cap i trobar solucions. Ens van donar cervell per raonar.

—Tot i això els seus papers estan bastant marcats per la melangia i la tragèdia: holocaust, divorci, alcohol, depressions.

—Van ser ni més ni menys els papers que em van oferir, els vaig acceptar perquè eren els únics. Seria feliç només si poguera interpretar una Joana d'Arc dels nostres dies, si existira aquest personatge tan meravellós.

—Una volta es va queixar dient que ser famós és com renunciar a tots els teus drets civils perquè la premsa i els admiradors molesten constantment, que ja mai et deixen viure en pau. ¿Ha aparegut mai alguna fotografia de vostè nua, s'ha publicat cap història sensacionalista sobre baralles amb el seu marit?

—¿Baralles amb el meu marit? Això no pot haver-me passat. (riu). No podria creure-ho. No, no, la meua vida privada és privada. No em trobe bé duent una vida molt pública. No vaig a inauguracions, no vaig a les estrenes, perquè no m'agraden. Ma mare sempre em diu: “¿Per què no t'agrada?, ets una gran estrella”. Tant de bo fóra la classe de persona a qui li agrada això. Però no ho sóc. Em molesta més que res que m'observen. Preferesc ser jo qui mire.

—¿Per exemple, s'asseu al museu de Belles Arts i estudia les cares?

—Exactament. Vaig a veure pel·lícules molt sovint perquè estic en la foscor i hi puc veure els altres. M'encanta mirar les cares. És fascinant.

—En altres paraules: ¿una estrella pot viure, allunyada dels titulars, una vida relativament normal? Madonna, Elizabeth Taylor, Julia Roberts, ho veuen de manera diferent.

—Això són excepcions. Depèn del que es vulga. Has de conèixer els límits: a les meues filles els encantaria anar a Disneylàndia, i només pensar-ho és un malson. M'agradaria moltíssim anar-hi amb elles, però he d'armar-me de coratge per fer-ho. La gent és molt amable amb mi, aquest no és el problema, no m'aborden, però jo seria conscient, sabria que m'estarien mirant. I no m'agrada estar pendent del meu aspecte, de com estic o què faig: ¿cride el meu fill?, ¿menge massa de pressa?, ¿què menge?, ¿és massa quantitat?, ¿m'observa algú?, ¿em miren? No vull pensar en tot això, em posa nerviosa.

—¿Pot imaginar-se davant la càmera als seixanta?

—Sí, espere que sí.

—I si el maquillatge ja no pot cobrir les arrugues, com va experimentar Madeline Ashton, si la bellesa de la joventut, la frescor, passen a la història, esdevenen una memòria del passat, ¿cercaria la solució a la cirurgia estètica?

—Espere poder superar aquest pas, que els meus fills m'accepten malgrat la meua edat, que el meu home m'estime tot i les arrugues. No conec ningú que busque la cirurgia, llevat d'uns pocs col·legues meus. És un tema del qual se suposa que no s'ha de parlar, però ¿per què no? La pressió és tremenda en aquest negoci. Potser per poder treballar ho hauré de fer. Però tractaré d'evitar-ho.

—Es pels diners, o una mena d'egocentrisme, o ¿per què pensa vostè treballar fins que li arribi aquesta edat tan bíblica?

—No exagerem. Per mi treballar és una realització, un alliberament. Algunes persones cerquen l'equilibri en les seues vides parlant amb el psicoanalista. Les meues fantasies, els meus sentiments, floregen davant la càmera. No tinc molta imaginació, no sóc una gran inventora...

—¿El seu psicoanalista és Hollywood?

—Sí, els guionistes, els directors i les persones que conceben les pel·lícules en què actue. M'encanta tenir un lloc on puc canviar les meues contradiccions internes per treball. Si no tingués aquesta oportunitat, probablement maltractaria els meus fills, em drocaria o faria coses d'aquestes.

Helmut Sorge
©Der Spiegel
Traducció: M. Viu